

оставени да ги изпече слънце, че да се дигнатъ на тавана за зимнина; въ дъното на двора — хамбаритъ пълни съ жито, ръжъ, ечемикъ, просо; въ кошарата — стадо овце чакатъ да изгрѣе слънце, та да ги изкаратъ на паша; а отъ обора се обажда крава неиздоена; въ кочината — два шопара годинаци; а по двора — цѣлъ орлякъ кокошки и гжски обикалятъ около трема, да излѣзе стопанка да ги нахрани.

— Всичко далъ Господъ! — въздъхна старецътъ. И пакъ се замисли за Рашко: въ една утроба сж лежали, а въ нищо не си приличатъ. Лакомъ е за трима! И спомни си: лани, когато съседътъ на голѣмата нива въ пладнището бѣ преоралъ една бразда, какъ посегна да го съсѣче съ брадвата! Добре, че Илю се намѣси, а то — да повали човѣка!

... — Ехъ, той бѣше правъ тогазъ! Отъ лакомия съседътъ бѣ влѣзълъ една бразда въ нашето, ала да се вдига брадва! Не е редно то!

Докато мислѣше Близнака поминали работи, ей че старата баба Радевица излѣзе на прага съ кринче въ ржка и скътка кокошкитъ. Най-голѣмъ внукъ изкочи съ торбичка на рамо и подкара овци на паша; младата снаха съ бѣлъ котелъ клекна задъ кравата да я издои.

Дворътъ се оживяваше. Всѣки се залавяше на работа.

На стария Близнакъ бѣше радостъ голѣма да гледа сутринъ,

какъ всѣки отъ челядъта си знаеше работата и не чакаше други да го подканва. Тѣй е запомнилъ отъ баща — така искаше на синове редъ да предаде. И пакъ го на гърди заболѣ, като си спомни за Рашка. Да ми е и той като първия — въ село другъ домъ като моя не ще има! А то! — въздъхна Близнака и се загледа къмъ „Падината“, дето отидоха синоветъ му на оранъ.

И като гледа, гледа, като че нѣщо го заяде отвжтре: — „Не ми се хареса Рашко тази сутринъ!“ И безъ да знае защо, — взе си тояжката и тръгна синоветъ си да обходи.

*
* * *

Илю и Рашко стигнаха на нивитъ, безъ дума да си размѣнятъ. По пжтя, вмѣсто Рашко да води волове, както му е редъ, той имъ метна сърдито поводитъ на хомота, залови ржце изотзадъ и тръгна отстрана, наспоредъ съ колата, нѣщо ядливо замисленъ. Бръчка се низкото му чело гжстата му черна коса се разрошила като четина и все току тръсва глава, разрешавайки неспокойна мисль: — каквото да прави, азъ ще взема долната нива! — натърти въ себе той.

А Илю, съ остень въ ржка, леко подкарва волове и гледа какъ се разсъмва и колко е хубава земята, когато време за оранъ настане. Той сякашъ бѣ забравилъ, че долната нива въ „Падината“ е негова. Радостъ му